

[Søren Andersen.]

løshedskasse kan bestemme, at medlemmerne kan oppebære understøttelse allerede efter 3 dages ledighed.

Videre stilles der forslag om graduering af brændselshjælpen, der i dag udbetales som et engangsbeløb til medlemmer, der har 40 dages eller mere end 40 dages kontrolleret ledighed i vinterhalvåret. Efter det foreliggende lovforslag skal medlemmer med mindre end 40 dages ledighed have en til deres ledighed svarende del af brændselshjælpen. Der er ingen tvivl om, at det vil give en betydelig administration.

Lovforslaget indeholder også regler om indførelse af ensartede maksimumsbeløb for husleje hjælp i hele landet. Den nuværende zoneinddeling skal forsvinde, og endvidere skal der ingen fradrag være i husleje hjælpen på grund af størrelsen af ægtefællens indtægt. Endelig ophæves den nugældende ekstra ventetid på en måned for unge arbejdere.

Lad mig sammenfattende sige: hvad er det, der karakteriserer dette lovforslag? Det er det, at den enkeltes eget ansvar og egen risiko bliver mindre. En vis selvrisiko må der naturligvis altid være; det er der overalt i erhvervslivet, det er der faktisk overalt, og man kan heller ikke sige, at de 6 dage skal være noget helligt tal. Men det er nu alligevel ikke uden betænkelighed, man giver mulighed for at halvere denne selvrisiko. Det samme gælder bestemmelsen om, at arbejdsløshedsunderstøttelsen automatisk følger med arbejds lønnen. Er det ikke, som om den beskæftigede her også forhandler på den lediges vegne, men med den forskel at regningen sender man til staten? Jeg kan naturligvis godt se, at vi, når der sker en automatisk regulering, til gengæld skulle kunne blive fri for den strid, der til tider kan stå om arbejdsløshedsloven; men alligevel må jeg betragte det som noget betænkeligt.

Når man nu vil have større sikkerhed, hvorfor så i alle tilfælde lade staten på de sociale ydelsers område bære en stigende udgiftsprocent? I en tid med højkonjunktur og god beskæftigelse bør man ikke skubbe mere og mere over på det offentlige; det var mere naturligt at reducere tilskudsprocenten og lade den forsikringsmæssige islet vokse.

Jeg har lagt mærke til, at det i de forhandlinger, der har været ført på dette område som på andre beslægtede, så ofte fra bl. a. socialdemokratiets side har været sagt, at under hensyn til tiderne og den lille beskæftigelse kunne man ikke gøre noget sådant. Tiderne nu var vel i og for sig velegnede til at standse denne bestandige skubben over på det offentlige, og vil man have større sikkerhed, større tryghed — og det er jo ikke ejendommeligt, hvis mange mennesker gerne vil det — behøver det ikke i voksende grad at bygge på stigende statstilskud; det samme kan godt skabes kollektivt.

Det er rigtigt, at den mægtige Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse ikke har for mange penge, men det behøvede da ikke absolut at være tilfældet i øjeblikket. Jeg tror også, at tanken om industriforbund modnes hos et stigende antal arbejdere og fagforeningsfolk. Smedene og deres arbejdsmænd og arbejdere og arbejds mænd fra andre fag står mange steder i udpræget arbejdsfællesskab. Hvad var da mere naturligt end et fællesskab om risikoen for ledighed? Når sammenslutning ikke sker, skyldes det vel en vis gammel vanetænkning, Arbejdsmandsforbundets uvilje mod at reducere sit mægtige medlemstal og en tilsvarende frygt for, at andres styrke skal vokse.

Med hensyn til gradueringen af brændselshjælpen i forhold til antallet af dage, der har været ledighed, kan man ikke af lovforslaget se, hvor langt ned man vil gå. Der er ingen tvivl om, at det kan komme til at betyde en mægtig udvidelse af administrationsapparatet.

Jeg vil gerne med hensyn til ændringerne i huslejetilskuddene, sådan at zonegrænserne på dette lovområde forsvinder, sige, at jeg på en række andre områder har været talsmand for ophævelse af zonegrænserne, men vi har da netop på disse områder set, at der ikke i leveomkostningerne var nogen forskel, medens der netop vedrørende huslejens størrelse kunne være en vis forskel. Man kan selvfølgelig sige, at man kan tage det ud fra et principielt synspunkt, men rent sagligt er det sådan, at der her er nogen ulighed.

Optager man tanken om, at der ikke må ske fradrag, afkortning, i huslejetilskuddet